

[Schmidt.]

ondt ved at forstaa, hvad der foregaar i det tyske Folk.

Da Ministeren tav over for Spørgsmaalet om det tyske Gymnasium i Aabenraa, som det ærede Medlem Hr. P. Mortensen rettede Angreb imod, og som ogsaa det ærede Medlem Hr. A. Svensson beskæftigede sig med, ser jeg mig ikke foranlediget til at gøre Bemærkninger dertil, ud over det, at vi fra tysk Side selvfølgelig ikke vil vende os imod, at man søger at udbygge de danske Gymnasier i Tønder og Aabenraa — Tønder har jeg selv været med til at anbefale.

Ministeren erklærede fremdeles, at han ikke ønskede at støtte nye tyske Privatskoler, efter at man havde oprettet det tyske Gymnasium, om jeg forstod det ret. Jeg kan ikke erkende, at dette er retfærdigt, da danske Privatskoler jo overalt faar Understøttelse, skønt der ved Siden af eksisterer saa og saa mange offentlige Skoler af forskellig Art.

Over for det ærede Medlem Hr. A. Svensson og det ærede Medlem Hr. Chr. Ernst Christensen, som begge talte om den nationalpolitiske Situation som Helhed og Grænsespørgsmaalet i Særdeleshed, vil jeg gerne gøre nogle faa Bemærkninger. Jeg hører nok mange højtidelige Forsikringer fra dansk eller skandinavisk Side om, at Grænsespørgsmaalet er afgjort, og at Grænsen ikke kan ændres, men vi ved, at Historien aldrig standsende Strøm stadig forandrer Forholdene. Det, vi nu ønsker, er intet mindre, end at hele Forholdet mellem Tyskland og Danmark, og i videre Forstand ogsaa mellem Tyskland og Norden, engang maa ordnes direkte mellem Parterne, saa at det kommer til at hvile paa et Grundlag af Tillid og Vilje til Forstaaelse; og det mener vi ogsaa skal omfatte Grænsespørgsmaalet, saa at der kan blive skabt sundere Forhold for Nordslesvig.

Det skete ikke i 1864 og 1866, men det skete heller ikke ved Versailles-Freden — hvor Tyskland slet ikke var medvirkende —, til Trods for at Tyskland og Danmark slet ikke havde ført Krig med hinanden. Vi ser nøgternt nok, at det heller ikke kan ske i Dag, da Forudsætningen: Tillidsforholdet ikke er givet i den Grad, som det maatte ønskes. Men det kan ske i Morgen eller engang, naar denne Tillid vindes. Vi tror paa, at det engang kan og vil ske, fordi det er til Gavn for begge Parter. Og naar vi holder fast ved denne Tro, er vi vel mere berettigede dertil, end naar de Herrer stadig forsikrer, at Forstaaelsen kun kan ske, naar alt forbliver, som det er. En Diskussion om disse

Ting synes mig at være ufrugtbar i Dag, men den Dag kan komme, da Situationen ligger anderledes.

Holstein: Jeg tillod mig forleden at rejse og motivere en Forespørgsel om den højtærede Regerings Militær- og Udenrigspolitik. At den var berettiget, vil ingen uheldet Iagttager af Danmarks udsatte udenrigspolitiske og vanrøgtede militære Stilling bestride. At den var den høje Regering ubehagelig — og det maaske netop, fordi den var saa berettiget —, tilkendegaves ved Anvendelsen af et Kneb, som demokratiske Parlamentarikere kun kan nedlade sig til, naar de er i saa pinligt Bekneb, at de finder det hensigtsmæssigt at kvæle og sabotere Forhandlingen.

Dette skete endda med den umulige Begrundelse, at Tiden endnu ikke er inde til en militærpolitisk Forhandling i den danske Rigsdag. Men hvis Tiden ikke nu er inde til en saadan Drøftelse, vil denne Drøftelse næppe finde Sted, før det er for sent. Jeg anser det ikke for usandsynligt, at det meget snart kan blive for sent, fordi jeg regner med, at den næste store Krig saare vel kan bryde ud i 1935 eller 1936, og at Danmark, utilstrækkeligt militært udrustet og uforberedt, som Landet er, vil blive medinddraget.

I Tirsdags udtalte den tjekkoslovakiske Udenrigsminister i Deputeretkammeret i Prag:

„Den udenrigspolitiske Situation er alvorlig; de kommende 12 eller 18 Maaneder vil blive afgørende for Europas Skæbne; i denne Periode vil Europa være i Stand til at sikre sig Fred for mange Aar, men detkan ogsaa kaste sig ud i en Konflikt, hvis Følger vil blive ødelæggende for alle Lande uden Undtagelse.“

Og for et Par Maaneder siden udtalte Frankrigs Krigsminister Marchal Pétain:

„Den næste Krig vil bryde ud som et Lyn og komme som en Overrumpling, og den vil lægge sig for Dagen med en hidtil ukendt Brutalitet.“

Krigsfaren for Danmark forøges som Følge af den militære Bevogtningsdoktrin, som den højtærede Udenrigsminister har den Dristighed fremdeles at føre i Marken Ansigt til Ansigt med Europa og Verden i 1934! Den højtærede Udenrigsminister tilkendegiver paa ny, at vort militære Beredskab efter hans Formening kun bør anvendes til Bevogtningsskærmydsler, men ikke til Forsvarskamp. I sin nuværende Skikkelse lider vor Militærordning af den Svagheit, sagde Ministeren, at den kan anvendes